

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 26 lipca 2013 r. powód T. W. (1) żądał zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 272.622,36 zł, z ustawowymi odsetkami od kwoty 255.513,46 zł od dnia 10.07.2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 17.108,90 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż strony zawarły umowę nr (...) z 9.12.2006 r. w zakresie dostawy i montażu okien, parapetów, słupków drewnianych i drzwi wejściowych na budowie w ramach inwestycji „Miasto O. Zespół Mieszkaniowy Etap I w W. k/N.”. Z tytułu objętych ww. umową prac, powód wystawiał pozwanej faktury, z których łączna wartość należności wyniosła 5.467.988,06 zł brutto, przy czym pozwany na podstawie zawartej umowy uprawniony był do zatrzymania kwot stanowiących 10% kwoty netto każdorazowej faktury. W ten sposób pozwana spółka zatrzymała łącznie kwotę 496.363,72 zł. Z kwoty tej, pozwana zwróciła powodowi 240.850,26 zł, zaś nie zwróciła kwoty 255.513,46 zł, stanowiącej 5% wynagrodzenia netto należnego powodowi z tytułu przedmiotowej umowy. Kwota ta miała być zwrócona powodowi po upływie 5-letniego okresu gwarancji i prawidłowym usunięciu przez powoda wszelkich usterek i wad ujawnionych w okresie gwarancji. Okres gwarancji miał rozpocząć się od daty zakończenia odbioru końcowego inwestycji, jednak nie później, niż od 1.01.2008 r., zatem – wedle powoda – zatrzymana przez pozwaną część wynagrodzenia stała się wymagalna, jednakże, pomimo wezwania, nie została zapłacona powodowi. Pozostała dochodzona pozwem kwota stanowi zaś kapitalizację odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównej, które zdaniem powoda liczyć należało „od następnego dnia po terminie wymagalności zatrzymanej kwoty” (pozew k. 2-15).

W dniu 8 sierpnia 2013 roku Sąd wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 248).

W dniu 30 sierpnia 2013 r. pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwana przyznała zawarcie umowy opisanej w pozwie, jednakże zarzuciła, iż dokonała potrącenia przysługującej jej wierzytelności z tytułu poniesionych kosztów naprawy usterek w zakresie prac objętych obowiązkiem powoda na podstawie zawartej umowy, z opisaną w pozwie wierzytelnością powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 254-256).

W piśmie procesowym złożonym 4.10.2013 r. powód zaprzeczył istnieniu podstaw do dokonania potrącenia opisanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, podnosząc, iż dokonywał terminowo napraw drobnych wad i usterek stwierdzonych w okresie gwarancji, a także innych, wykonywanych odpłatnie lub nieodpłatnie, wykraczających poza zakres obowiązków gwarancyjnych, jednakże strona powodowa w żadnym momencie trwania gwarancji nie wyczerpała określonego w zawartej umowie trybu zgłaszania wad i usterek, którego wyczerpanie dopiero umożliwiło potrącenie poniesionych kosztów napraw z zatrzymanej części wynagrodzenia powoda. Powód zakwestionował także twierdzenie strony pozwanej, jakoby przeprowadzone zostały prace naprawcze o wartości zgłoszonej przez pozwaną do potrącenia (pismo procesowe powoda k. 269-279).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. W. (1) prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie wykonywania stolarki otworowej i produkcji wyrobów tartacznych, pod nazwą W. T. S. w P. (bezsporne – wydruk z (...) k. 20).

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w S. powstała z przekształcenia (...) Spółki z o.o. w S. (bezsporne – poświadczona kopia wydruku z KRS k. 21-30).

Spółka (...) była wykonawcą na inwestycji budowlanej pod nazwą „Miasto O. Zespół Mieszkaniowy Etap I w W. k/N.”, której inwestorem była (...) Spółka z o.o. w W. (bezsporne).

W dniu 9 grudnia 2006 roku (...) Spółka z o.o. w S. zawarła z T. W. (1) umowę nr (...), w której powód zobowiązał się do dostawy i montażu okien, parapetów, słupków drewnianych i drzwi wejściowych na terenie inwestycji budowlanej

o nazwie „Miasto O. Zespół Mieszkaniowy Etap I w W. k/N.”. Strony ustaliły termin zakończenia robót do dnia 30 sierpnia 2007 r. (§ 2 ust. 2 umowy). Wynagrodzenie wykonawcy zamówionych prac zostało ustalone ryczałtowo, na kwotę 4.999.000 zł netto, powiększoną o obowiązujący podatek VAT (§ 6 ust. 1 umowy). Wynagrodzenie to miało być płatne częściami, na podstawie wystawianych przez wykonawcę faktur VAT (§ 7 ust. 1 umowy). Zamawiający uprawniony był przy tym do dokonywania zatrzymań kwot stanowiących równowartość 10% kwoty netto danej faktury. Kwota stanowiąca równowartość połowy kwot zatrzymanych miała zostać wypłacona wykonawcy po dokonaniu przez strony odbioru końcowego i sporządzeniu końcowego protokołu odbioru (§ 7 ust. 2 umowy). Po dokonaniu odbioru końcowego bez zastrzeżeń i podpisaniu protokołu końcowego odbioru prac nie ujawniającego wad istotnych, powodowy wykonawca uprawniony był do wystawienia faktury końcowej. Od sumy wynikającej z owej faktury końcowej, zamawiający uprawniony był do zatrzymania gwarancyjnego kwot stanowiących równowartość 5% wynagrodzenia. Wypłata owej zatrzymanej kwoty miała nastąpić po upływie okresu gwarancji i po prawidłowym usunięciu przez wykonawcę wszelkich usterek i wad ujawnionych w okresie gwarancji (§ 7 ust. 3 umowy). W § 7 ust. 6 umowy strony postanowiły, iż w przypadku, jeżeli powodowy wykonawca „opóźnia się lub zaniechał usuwania usterek lub wad w toku odbiorów lub w okresie gwarancji”, to zamawiający jest uprawniony do zlecenia wykonania czynności naprawczych osobom trzecim na ryzyko i koszt wykonawcy według cen rynkowych, przy czym koszty te powiększone zostaną o 5% liczone od kwot wypłaconych takim osobom trzecim. Kwoty te zamawiający będzie mógł następnie „rozliczyć z wszelkich kwot” należnych powodowemu wykonawcy.

W § 11 przedmiotowej umowy strony zamieściły postanowienia związane z gwarancją. Mianowicie, o wykryciu wady lub usterki zamawiający obowiązany był zawiadomić pisemnie (listem poleconym lub faksem) wykonawcę, po czym strony miały uzgodnić termin jej usunięcia, biorąc pod uwagę rodzaj wady lub usterki, warunki oraz techniczne możliwości ich usunięcia. Jeśli wykonawca nie usunie wady lub usterki w wyznaczonym terminie, zamawiający może usunąć ją sam lub zlecić jej usunięcie innej firmie na koszt wykonawcy, albo wykorzystać inne uprawnienia z gwarancji. Koszty zastępczego usunięcia wad i usterek miały być pokryte z kwoty zatrzymania gwarancyjnego, o ile wykonawca „nie pokryje ich dobrowolnie w wyznaczonym terminie”. Gwarancja udzielona została przez powodowego wykonawcę na okres 5 lat od daty zakończenia odbioru końcowego inwestycji, z zastrzeżeniem jednak, iż bieg gwarancji rozpoczyna się nie później niż od 1 stycznia 2008 r. Strony postanowiły ponadto, iż w przypadku braku możliwości korzystania z przedmiotu umowy w czasie usuwania wad i usterek, czas gwarancji ulegnie wydłużeniu o czas usuwania wady lub usterki. Natomiast w razie ujawnienia istotnej wady, powodującej konieczność ponownego wykonania przedmiotu umowy lub znacznej jago części, gwarancja na przedmiot umowy lub tę część biegnie od nowa.

Strony zastrzegły także, w § 16 ust. 1 umowy, iż wszelkie zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności (dowód: poświadczona kopia umowy k. 31-38).

Kolejnymi aneksami do powyższej umowy, strony m.in. zmieniły termin zakończenia prac powoda na 30 czerwca 2008 r. oraz zmieniły należne powodowi wynagrodzenie na 5.110.279,25 zł netto, powiększone o obowiązujący podatek VAT (dowód: poświadczona kopia aneksów do umowy k. 39-41).

Z tytułu realizacji przedmiotowej umowy powód wystawił pozwanej szereg faktur VAT, opiewających w sumie na kwotę 4.897.420,20 zł brutto (4.577.028,22 zł netto) (bezsporne).

W dniu 31 grudnia 2008 r., na podstawie protokołu rzeczowo-finansowego zaawansowania robót, powód wystawił końcową fakturę VAT nr (...) na kwotę 570.567,86 zł, zaś po zakończeniu inwestycji przez pozwanego, w dniu 2 kwietnia 2010 r., podpisany został bezusterkowy protokół odbioru końcowego. W protokole tym dodatkowo zaznaczono, iż termin gwarancji ustala się do dnia 31 grudnia 2012 r. (dowód: poświadczona kopia protokołu rzeczowo-finansowego k. 205, poświadczona kopia faktury VAT k. 203-204, poświadczona kopia protokołu odbioru końcowego k. 220-221).

Powód wystawił zatem z tytułu realizacji przedmiotowej umowy faktury na łączną kwotę 5.467.988,06 zł brutto (5.110.269,21 zł netto) (bezsporne – wydruk zestawienia faktur k. 215).

Pozwana dokonywała na rzecz powoda zapłaty należności ujętych wystawianymi przez powoda fakturami, przy czym każdorazowo, zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy, dokonywała zatrzymania 10% kwoty netto z każdej faktury. Łącznie pozwana zatrzymała w ten sposób kwotę 496.363,72 zł (bezsporne).

Po podpisaniu protokołu odbioru końcowego z 2.04.2010 r., pozwana wypłaciła powodowi łącznie kwotę 240.850,26 zł, pozostawiając niezwróconą kwotę 255.513,46 zł, stanowiącą 5% wynagrodzenia netto z tytułu przedmiotowej umowy (bezsporne).

W okresie gwarancji powód skutecznie i terminowo usuwał zgłaszane mu drobne usterki i wady oraz dokonywał regulacji drzwi i okien. Ponadto powód na podstawie odrębnych zamówień pozwanej, odpłatnie dokonywał regulacji i usuwał uszkodzenia mechaniczne stolarki okiennej i drzwiowej spowodowane przez innych wykonawców prac na budowie, w związku z czym wystawiał pozwanej odrębne faktury VAT za te naprawy lub wymianę uszkodzonych elementów; faktury te nie były kwestionowane przez pozwaną i należności nimi objęte były świadczone przez pozwaną. Natomiast w styczniu 2013 r. powód na podstawie pozaumownego uzgodnienia z pozwaną, przeprowadził nieodpłatnie pogwarancyjne prace regulacyjne i poprawkowe (dowód: poświadczone kopie faktur VAT i protokołów rzeczowo-finansowych k. 294-295, 297-299, 301-302, 305-306, 309-310, 312-313, 315-316, 318-319, 321, 323, 325, zeznania świadków S. T. k. 358, A. P. k. 358, B. R. peckiego k. 359, J. K. k. 359, przesłuchanie powoda k. 498).

Pismem datowanym na 26 maja 2010 r. przedstawiciel inwestora zgłosił usterkę polegającą na spłukiwaniu i łuszczeniu powłoki lakierowej na balustradach. Pismem datowanym na 1 września 2010 r. przedstawiciel inwestora zgłosił usterkę w postaci pękniętej szyby. Pismem z dnia 27 września 2010 r. przedstawiciel inwestora zgłosił usterkę w postaci nieszczelności okien. Pismem datowanym na 19 grudnia 2012 r. przedstawiciel inwestora zgłosił usterkę w postaci wypaczenia drzwi wejściowych w budynkach, uszkodzeniach zamków w drzwiach oraz odkształceniach i nieszczelności stolarki okiennej. Pismem datowanym na 20 grudnia 2012 r. przedstawiciel inwestora zgłosił usterkę polegającą na nieprawidłowym montażu drzwi wejściowych do lokali i do budynków. Zgłoszenia te były dokonywane przez pozwaną spółkę (dowód: poświadczone kopie zgłoszeń usterek k. 258-262, zeznania świadków J. K. k. 359 i T. W. k. 395).

Powód wezwał pozwaną do zapłaty zatrzymanej kwoty pismem z 14 lutego 2013 r., wyznaczając termin zapłaty do dnia 22 lutego 2013 r., jednakże bez skutku (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 241).

W dniu 31 marca 2013 r. pozwana sporządziła oświadczenie o potrąceniu z wierzytelnością powoda, wierzytelności w takiej samej kwocie, objętej fakturą VAT nr (...), z tytułu naprawy stolarki okiennej i drzwiowej, której kosztami obciążona została pozwana przez inwestora fakturą VAT nr (...) (dowód: poświadczona kopia oświadczenia o potrąceniu k. 282, kopie faktur VAT k. 283 i 284).

Oceniając prawidłowość wykonanych przez powoda prac na podstawie przedmiotowej umowy, powód dopuścił się nieprawidłowości w zakresie stolarki drzwiowej w postaci braku blokad przeciwwłamaniowych i wyważeniowych w części przyzwiasowej, braku prawidłowego szczelnego połączenia uszczelki rumiaka i progu oraz braku regulacji zapewniającej przyleganie skrzydła do ościeżnicy w miejscach ryglowania przez system haków samozwalniających. W zakresie stolarki okiennej prace wykonane zostały prawidłowo, uwzględniając okoliczność, że po zamontowaniu stolarki okiennej przez powoda, w budynkach prowadzono roboty budowlane przez innych wykonawców, podczas których dochodziło do uszkodzeń elementów stolarki okiennej i szyb, zaś stolarka poddana była działaniu kurzu i brudu oraz zapraw i klejów, a także poddawana była nadmiernej wilgoci technologicznej w związku z prowadzonymi robotami budowlanymi wewnątrz budynków (dowód: opinia biegłego z zakresu budownictwa k. 407-414).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 647 k.c., przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do

dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu, oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia.

Bezspornie w rozpoznanej sprawie powód jako podwykonawca wykonał na rzecz pozwanej roboty budowlane, do wykonania których był zobowiązany w opisanej w ustaleniach faktycznych umowie z 9.12.2006 r. Bezspornie też, pomimo wystawienia przez powoda faktur dotyczących zapłaty przez pozwanego umówionego wynagrodzenia, pozwana uiściła jedynie część obciążającej ją z tego tytułu należności, odmawiając zapłaty pozostałej kwoty w wysokości 255.513,46 zł. Roszczenie powoda znajduje zatem podstawę w treści zawartej przez strony umowy oraz w przytoczonym wyżej przepisie art. 647 k.c.

O ile zatrzymanie przez pozwaną 10%, a następnie 5% należnego powodowi wynagrodzenia znajdowało podstawę w umowie stron, to kwota należności głównej dochodzonej pozwem powinna być zwrócona powodowi zgodnie z treścią umowy. Upłynął już bowiem 5-letni okres gwarancji udzielonej przez powoda na wykonane przez niego prace, który rozpoczął swój bieg, zgodnie z treścią umowy, najpóźniej w dniu 1 stycznia 2008 r. Zarzut pozwanej, iż termin ten uległ przedłużeniu w związku z wadami w zakresie prac wykonanych przez powoda i w związku z tym żądanie pozwu jest przedwczesne, nie został udowodniony. Pozwana nie przedstawiła dowodów na okoliczność zmiany przez strony umowy w zakresie terminów gwarancji w związku ze zmianą terminu ostatecznego zakończenia inwestycji budowlanej. Zmiana taka, zgodnie z treścią przedmiotowej umowy, wymagała formy pisemnej pod rygorem nieważności. Pozwana nie udowodniła także żadnych konkretnych okoliczności pozwalających na ustalenie okresu braku możliwości korzystania z przedmiotu umowy w czasie usuwania wad i usterek w ramach gwarancji, ani też nie wykazała, że ujawniły się istotne wady, które spowodowały konieczność ponownego wykonania przedmiotu umowy lub znacznej jego części, skutkujące rozpoczęciem biegu okresu gwarancji od nowa.

Natomiast pozwana zgłosiła zarzut potrącenia, powołując się na swoje wcześniejsze oświadczenie o dokonaniu potrącenia w zakresie całości należności głównej dochodzonej przez powoda. Do potrącenia przedstawiona została wierzytelność pozwanej z tytułu zastępczej naprawy wad i usterek w zakresie prac wykonanych przez powoda w ramach przedmiotowej umowy stron, które nie zostały przez powoda naprawione na podstawie udzielonej w umowie gwarancji. Wierzytelność ta została zakwestionowana przez powoda, wskutek czego, zgodnie z art. 6 k.c., ciężar dowodu w zakresie wykazania podstaw faktycznych jej istnienia, spoczywał na pozwanej.

W ocenie Sądu, pozwana nie sprostала obowiązkowi udowodnienia istnienia po jej stronie warunków pozwalających na przedstawienie opisanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty wierzytelności, określonych w art. 498 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, iż w przypadku, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Przede wszystkim pozwana nie wykazała dowodami podstaw faktycznych mającej jej przysługiwać wierzytelności z tytułu napraw usterek, do których naprawy w ramach gwarancji był zobowiązany powód.

Przedmiotowa umowa stron przewidywała w § 11 określoną procedurę zgłaszania reklamacji w ramach gwarancji wykonanych przez powoda prac oraz ich załatwiania przez wykonawcę. Pozwana nie wykazała, że procedura ta została dotrzymana. Brak jest dowodu, że o usterekach lub wadach powód został powiadomiony pisemnie oraz że strony dokonywały uzgodnień co do terminu usunięcia zgłoszonych wad. Brak jest dowodów, aby był powodowi wyznaczany termin usunięcia stwierdzonych wad lub usterek oraz aby powód był wezwany do dobrowolnego pokrycia kosztów zastępczego usunięcia wad i usterek pod rygorem ich pokrycia z kwoty zatrzymania gwarancyjnego. Nie zostało wykazane, że terminy te zostały powodowi wyznaczone oraz że upłynęły bezskutecznie, z uwagi na zaniechanie dokonania napraw przez powoda.

W tej materii Sąd nie dał wiary twierdzeniom świadka J. K., iż powód był pisemnie wzywany do usunięcia wad lub usterek w zakresie przedmiotowej umowy stron. Gdyby tak było, strona pozwana byłaby w stanie przedstawić dowody nadania listów poleconych z tymi pismami (zgodnie z treścią umowy) lub choćby wydruk datownika faksu wysłanego

powodowi. Świadek zaś jest związany z pozwaną spółką stosunkiem pracy, co w ocenie Sądu rzutuje na obiektywizm jego zeznań. Ponadto, powoływanie się przez świadka na „zwyczajowe” procedury załatwiania reklamacji w ramach udzielonej przez powoda gwarancji, poprzez bezpośrednie zgłaszanie reklamacji przez inwestora powodowi i to w formie zgłoszenia telefonicznego, nie znajduje odzwierciedlenia w treści umowy stron, w której zastrzeżono dla jej zmian formę pisemną pod rygorem nieważności, a taka „uproszczona” forma załatwiania reklamacji (z pominięciem pozwanej spółki, zamiast której miałby w tym zakresie, według świadka, działać inwestor) stanowiłaby w istocie zmianę umowy.

Następnie, pozwana nie wykazała, aby podnoszone przez nią zastępcze usunięcie wad i usterek rzeczywiście miało miejsce. Dowodem na tę okoliczność nie może być jedynie dokument prywatny faktury wystawionej przez inwestora pozwanej spółce, z określeniem kosztów naprawy usterek, gdyż nie wiadomo, z czego konkretnie (z jakich szczegółowo prac naprawczych oraz użytych materiałów) koszty te powstały.

W tej kwestii Sąd zakwestionował też moc dowodową zeznań świadka J. K., iż faktycznie podmiot trzeci wykonał prace naprawcze w zakresie objętym obowiązkiem gwarancyjnym powoda i wartość tych prac wyniosła ponad 500.000 zł. Świadek posiadał w tej materii jedynie bardzo ogólną wiedzę, nie wiadomo z jakiego źródła oraz nie był w stanie wskazać konkretnego podmiotu, który owe prace naprawcze miał w zastępstwie powoda wykonać, ani też jakie szczegółowo prace naprawcze zostały wykonane, powołując się jedynie na fakturę wystawioną przez inwestora z tytułu kosztów naprawy usterek w zastępstwie powoda.

Podobnie z zeznań świadka T. W. nie wynika, aby rzeczywiście wykonane zostały w zastępstwie powoda prace naprawcze podlegające naprawom w ramach gwarancji. Zeznania te wskazują, że kwota określona na wystawionej przez inwestora pozwanej spółce fakturze VAT nr (...) wynika nie z przeprowadzonych faktycznie napraw, ale przede wszystkim z obniżenia wartości lokali sprzedawanych przez inwestora. Tymczasem taka procedura potrącania należności z tytułu napraw gwarancyjnych nie została zastrzeżona w przedmiotowej umowie stron, gdzie wyraźnie wskazuje się na możliwość potrącania z zatrzymanej przez pozwaną kwoty jedynie kosztów napraw zastępczych, nie zaś ewentualnych strat inwestora z tytułu obniżonej wartości lokali. Nie została również przedstawiona żadna kalkulacja ani kosztorys dotyczący wartości ewentualnie przeprowadzonych prac naprawczych, który mógłby stać się przedmiotem oceny choćby zasadności przeprowadzonych prac i ich wartości.

Jeśli nawet postępowanie dowodowe (opinia biegłego) wykazało istnienie usterek w zakresie stolarki drzwiowej, to również w stosunku do nich nie zostało wykazane dotrzymanie określonej w § 11 umowy stron procedury w zakresie formy ich zgłoszenia, ustalenia terminu naprawy oraz wezwania do pokrycia przez powoda kosztów ewentualnej naprawy zastępczej.

Ponadto, nawet, gdyby przyjąć istnienie po stronie powodowej wierzytelności z tytułu kosztów usunięcia wad i usterek nie usuniętych przez powoda w ramach gwarancji, to strona powodowa nie udowodniła wymagalności wierzytelności przedstawionej powodowi do potrącenia.

Wymagalność wierzytelności powstaje zgodnie z zasadami określonymi w art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Brak jest dowodu, że powodowi został wyznaczony termin do dobrowolnego pokrycia kosztów usunięcia wad i usterek, jeśli nawet zostały one naprawione przez osobę trzecią. Tymczasem, zgodnie z treścią umowy stron, koszty zastępczego usunięcia wad i usterek miały być pokryte z kwoty zatrzymania gwarancyjnego, o ile wykonawca „nie pokryje ich dobrowolnie w wyznaczonym terminie”. Zatem, skoro brak jest dowodu na wyznaczenie pozwanemu takiego terminu, to brak jest podstaw do uznania, iż w chwili złożenia przez pozwaną oświadczenia o potrąceniu upłynął termin wyznaczający początek wymagalności roszczenia pozwanej, tj. wyznaczony powodowi zgodnie z umową termin dobrowolnego pokrycia przez niego kosztów zastępczego usunięcia wad i usterek.

Po drugie, gdyby alternatywnie uznać, że przedstawiona przez pozwaną do potrącenia wierzytelność ma charakter strictly odszkodowawczy, a nie związany z udzieloną przez powoda gwarancją, to w takim przypadku odpowiadające jej świadczenie powoda miałooby charakter bezterminowy, przez co dla jego wymagalności konieczne byłoby uprzednie wezwanie powoda do jego wykonania. Podobnie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z 5.11.2014 r., sygn. III CZP 76/14, zajmując stanowisko, zgodnie z którym „wierzytelność jest wymagalna w rozumieniu art. 498 § 1 k.c. w terminie wynikającym z art. 455 k.c.”. Skoro pozwana nie przedstawiła dowodu, iż przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu swojej wierzytelności, co do której termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania (przy założeniu, że ma ona charakter odszkodowawczy, nie oparty jedynie na treści umowy stron), wezwała powoda do zapłaty owej należności – nie sposób uznać, iż spełniony został warunek wymagalności wierzytelności przedstawionej przez pozwaną do potrącenia, w chwili złożenia oświadczenia o potrąceniu.

Z powyższych przyczyn Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie należności głównej, jednocześnie nie uwzględniając zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia.

Co się tyczy odsetek za opóźnienie w zapłacie należności głównej, podstawę prawną ich żądania stanowi przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zaś możliwość ich kapitalizacji i żądania odsetek od skapitalizowanych odsetek, od chwili wytoczenia o nie powództwa, wynika z art. 482 § 1 k.c.

Termin spełnienia świadczenia dochodzonego pozwem przez pozwaną nie był oznaczony (w umowie stron oznaczony został jedynie termin początkowy, po którym powód mógł domagać się spełnienia świadczenia), ani nie wynikał z właściwości zobowiązania pozwanej, zatem pozwana popadła w opóźnienie w zapłacie należności pieniężnej dopiero po upływie terminu oznaczonego przez powoda w wezwaniu do zapłaty, tj. po 22 lutego 2013 r. W konsekwencji, powód mógł skapitalizować odsetki ustawowe za opóźnienie jedynie za okres od 23.02.2013 r. do dnia kapitalizacji oznaczonego w pozwie na 9.07.2013 r. Suma owych skapitalizowanych za ten okres odsetek wynosi 12.467,66 zł; w pozostałej zaś części skapitalizowanych odsetek żądanie pozwu podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu stanowi przepis art. 100 zd. 2 k.p.c., albowiem powód uległ jedynie co do nieznacznej części swego żądania. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyła się opłata od pozwu 13.632 zł, opłata za czynności adwokackie 7200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.

O ściągnięciu od pozwanej nieuiszczonych wydatków powstałych w toku postępowania, w postaci części kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego przewyższających zaliczkę uiszczoną przez stronę pozwaną i poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, orzeczono na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, z późn. zm.), w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.